

Sygn. akt III AUa 52/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2022 r.

Sąd Apelacyjny w W. III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Ewa Stryczyńska

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2022 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy T. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o świadczenie postojowe

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 października 2021 r. sygn. akt XIII U 1497/21

oddala apelację.

Ewa Stryczyńska

Sygn. akt III AUa 52/22

UZASADNIENIE

Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. decyzją z 25 lutego 2021 r. odmówił T. B. prawa do ponownego świadczenia postojowego. W uzasadnieniu decyzji wskazano między innymi, że na 30 listopada 2020 r. ubezpieczony posiada przeważający kod według PKD czyli 79.11.A. Jednocześnie w miesiącu, w stosunku do którego ubezpieczony porównał spadek przychodu, tj. do grudnia 2019 r. nie prowadził on działalności oznaczonej kodem PKD 79.11.A wskazanym we wniosku. Tym samym nie jest możliwe dokonanie („analizy porównawczej przychodów z tego PKD w 2019 r.

T. B. złożył odwołanie od powyższej decyzji, domagając się ponownego przyznania świadczenia postojowego. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że możliwe jest dokonanie analizy porównawczej przychodów z 2019 r. bowiem prowadzona działalność była analogiczna jak dotychczas, tj. jak przed zmianą kodu PKD.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Organ podtrzymał argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z 26 października 2021 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał T. B. prawo do ponownego świadczenia postojowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że odwołujący się T. B. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) T. B. od 10 lipca 2014 r. Przedmiotem przeważającej działalności gospodarczej jest aktualnie działalność agentów turystycznych określona kodem PKD 79.11 .A.

Na dzień 30 listopada 2020 r. przeważający przedmiot działalności gospodarczej określony był kodem PKD 79.11 .A – działalność agentów turystycznych. W dniu 21 września 2020 r. odwołujący się dokonał zmiany kodu przeważającej działalności gospodarczej sklasyfikowanej pod numerem PKD 79.12.Z na kod 79.11.A. Przed zmianą kodu oraz po jej zmianie przedmiot działalności gospodarczej odwołującego się w rzeczywistości nie uległ zmianie, działalność ta była analogiczna i dotyczy działalności agencji oznaczonej kodem 79.11.A.

Odwołujący się otrzymał pomoc spoza ZUS (podmiotem udzielającym pomocy był Prezydent miasta stołecznego W.) rekompensującą negatywne konsekwencje ekonomiczne z powodu COVID-19 w dniu 19 czerwca 2020 r. w wysokości 5.000 zł.

W dniu 1 lutego 2021 r. odwołujący się wystąpił w ZUS z wnioskiem o ponowne świadczenie postojowe wskazując, że pomoc publiczna ma zostać udzielona jednoosobowej spółce Skarbu Państwa.

W konsekwencji powyższego wniosku została wydana zaskarżona decyzja.

W ocenie Sądu pierwszej instancji zachodziły podstawy do zmiany decyzji, a tym samym odwołującemu się winno przysługiwać prawo do ponownego świadczenia postojowego.

Sąd Okręgowy rozpoczął rozważania od wprowadzenia, w ramach którego wskazał, że z uwagi na epidemię COVID-19 zaistniała potrzeba wdrożenia szczególnych rozwiązań mających na celu przeciwdziałanie negatywnym skutkom gospodarczym tej sytuacji. Konieczne stało się opracowanie pakietu osłonowego dla przedsiębiorców, zapobiegającego zwłaszcza utracie płynności w ramach prowadzonych przez nie działalności. Ustawa z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. poz. 1842, ze zm., dalej: „ustawa o COVID”) – tzw. tarcza antykryzysowa 3.0, miała pozwolić na uruchomienie nadzwyczajnych instrumentów wspierających

przedsiębiorców w tym okresie (druk sejmowy nr 299). Jeden spośród wyżej wskazanych instrumentów stanowi świadczenie postojowe.

Zgodnie z art. 15zq ust. 1 ww. ustawy, świadczenie postojowe przysługuje osobie: 1) prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych, zwanej dalej „osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą”, 2) wykonującej umowę agencyjną, umowę zlecenia, inną umowę o świadczenie usług, do której zgodnie z ustawą z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowę o dzieło, zwane dalej „umową cywilnoprawną”. Świadczenie postojowe przysługuje, gdy w następstwie wystąpienia COVID-19 doszło do przestoju w prowadzeniu działalności, odpowiednio przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą albo przez zleceniodawcę lub zamawiającego, z którymi została zawarta umowa cywilnoprawna (ust. 3). Osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą świadczenie postojowe przysługuje, jeżeli rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej przed 1 kwietnia 2020 r. i: 1) nie zawiesiła prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej oraz jeżeli przychód z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był o co najmniej 15 % niż od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc; 2) zawiesiła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej po 31 stycznia 2020 r.; 3) nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu, chyba że podlega ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej (ust. 4).

W zgodzie zaś z art. 15zt ust. 1 ustawy o COVID Rada Ministrów może, w celu przeciwdziałania COVID-19, w drodze rozporządzenia, przyznać ponowną wypłatę świadczenia postojowego, o którym mowa w art. 15zq, dla wszystkich

albo niektórych osób, które otrzymały to świadczenie na podstawie art. 15zu, lub przyznać świadczenie postojowe innym osobom, mając na względzie okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, skutki nimi wywołane, ograniczenia w prowadzeniu działalności gospodarczej wynikające z tych stanów oraz obszary życia gospodarczego i społecznego w szczególności sposób dotknięte konsekwencjami COVID- 19.

W myśl zaś § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 19 stycznia 2021 r. w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii COVID-19 (Dz. U. 2021 poz. 152) przyznaje się ponowne świadczenie postojowe, na zasadach określonych w art. 15zq–15zs i art. 15zu–15zza ustawy o COVID-19, z uwzględnieniem przepisów niniejszego rozdziału, osobie, o której mowa w art. 15zq ust. 1 pkt 1 tej ustawy, prowadzącej na dzień 30 listopada 2020 r. pozarolniczą działalność gospodarczą oznaczoną według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, jako rodzaj przeważającej działalności, kodami: 49.39.Z, 55.10.Z, 55.20.Z, 55.30.Z, 56.10.A, 56.10.B, 56.21.Z, 56.29.Z, 56.30.Z, 59.11.Z, 59.12.Z, 59.13.Z, 59.14.Z, 59.20.Z, 74.20.Z, 77.21.Z, 79.11.A, 79.12.Z, 79.90.A, 79.90.C, 82.30.Z, 85.51.Z, 85.52.Z, 85.53.Z, 85.59.A, 85.59.B, 86.10. W zakresie działalności leczniczej polegającej na udzielaniu świadczeń w ramach lecznictwa uzdrowiskowego, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1662), lub realizowanej w trybie stacjonarnym rehabilitacji leczniczej, 86.90.A, 86.90.D, 90.01.Z, 90.02.Z, 90.04.Z, 91.02.Z, 93.11.Z, 93.13.Z, 93.19.Z, 93.21.Z, 93.29.A, 93.29.B, 93.29.Z, 96.04.Z, 96.01.Z – której przychód z tej działalności w rozumieniu przepisów podatkowych uzyskany w jednym z dwóch miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku był niższy co najmniej o 40 % w stosunku do przychodu uzyskanego w miesiącu poprzednim lub w analogicznym miesiącu roku poprzedniego.

Stosownie zaś do § 4 ust. 2 ww. rozporządzenia oceny spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 1, w zakresie oznaczenia prowadzonej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007 dokonuje się na podstawie danych zawartych w rejestrze REGON w brzmieniu na dzień 30 listopada 2020 r.

Celem wprowadzenia przedmiotowych przepisów ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID- 19 było przeciwdziałanie negatywnym następstwom nakładania daleko idących ograniczeń w prowadzeniu działalności gospodarczej, w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa. Pomoc finansowa miała obejmować rodzaje działalności najbardziej poszkodowane wskutek wprowadzania szczególnych zasad bezpieczeństwa czy obostrzeń sanitarnych.

Sąd Okręgowy odniósł się także do kwestii posiadanych przez odwołującego się kodów klasyfikacji działalności.

Wskazał, że standardowe klasyfikacje i nomenklatury stosuje się w statystyce ewidencji i dokumentacji oraz rachunkowości, a także w urzędowych rejestrach i systemach informacyjnych administracji publicznej. Wynika z tego, że kod PKD ma w istocie charakter jedynie statystyczny, i w żadnym wypadku nie przesądza o faktycznie (realnie) wykonywanej działalności.

Podkreślił przy tym, że prowadzący działalność winien dokonać aktualizacji wpisu w ustawowym terminie, do czego zobowiązuje go art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy z 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy. Nie sposób jednak wywodzić z tej normy sankcji dla przedsiębiorcy skutkującej odmową przyznania pomocy publicznej związanej z epidemią wirusa SARS-CoV-2.

Sąd Okręgowy zauważył, że przedmiot działalności prowadzonej przez odwołującego się zarówno w 2019 r. oraz w 2020 r. był analogiczny, nie uległ zmianie, na co wskazywał sam odwołujący się. Niezależnie jednak od twierdzeń samego odwołującego się, analiza zawartych w CEiDG kodów PKD działalności odwołującego się wskazuje, zdaniem Sądu Okręgowego, na tożsamość wykonywanych czynności. Kod PKD 79.11 .A dotyczy bowiem działalności agentów turystycznych. Kod PKD 79.12.Z odnosi się zaś do działalności organizatorów turystyki. Sąd rozpoznający odwołanie zauważył również, że oba kody zostały ujęte w 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 stycznia 2021 r. w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii COVID- 19.

W tych okolicznościach za błędne Sąd uznał stanowisko ZUS, które uzasadniało odmowę prawa do ponownego świadczenia postojowego wyłącznie z uwagi na to, że na 30 listopada 2020 r. odmienny był kod PKD od obowiązującego w grudniu 2019 r., w realiach, w których oba kody objęte zostały § 4 ust. 1 pkt 2 ww. rozporządzenia. Przepis ten jasno wskazuje na to, że przynajmniej się ponowne świadczenie postojowe, na zasadach określonych w art. 15zq-15zs i art. 15zu-15zza ustawy o COVID-19, osobie, o której mowa w art. 15zq ust. 1 pkt 1 tej ustawy, prowadzącej na dzień 30 listopada 2020 r. pozarolniczą działalność gospodarczą oznaczoną według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, jako rodzaj przeważającej działalności, kodami 79.11.A, 79.12.Z, której przychód z tej działalności w rozumieniu przepisów podatkowych uzyskany w jednym z dwóch miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku był niższy co najmniej o 40 % w stosunku do przychodu uzyskanego w miesiącu poprzednim lub w analogicznym miesiącu roku poprzedniego. Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości co do tego, że ustawodawca nie zawarł w rozporządzeniu uregulowania wskazującego na wymóg tożsamości kodu przeważającej działalności na dzień 30 listopada 2020 r. w stosunku do grudnia 2019 r.

W takich realiach, w ocenie Sądu Okręgowego, zachodziły podstawy do uznania, że odwołującemu się winno przysługiwać prawo do ponownego świadczenia postojowego. Intencją prawodawcy (potwierdza to także wykładnia literalna art. 15zq ustawy o COVID-19) było zaliczenie do kręgu beneficjentów tych świadczeniobiorców, których realna (faktyczna) przeważająca działalność jest tożsama z kodami określonymi § 4 ww. rozporządzenia. Przepis § 4 ust. 2 (ustanawiający wymóg legitymowania się przeważającym określonym w rozporządzeniu stosowanym kodem na dzień 30 listopada 2020 r.) ma charakter jedynie pomocniczy, umożliwiający organowi rentowemu sprawne rozpatrywanie wniosków pomocowych. Wprowadzone w tym trybie standardowe klasyfikacje i nomenklatury stosuje się w statystyce, ewidencji i dokumentacji oraz rachunkowości, a także w urzędowych rejestrach i systemach informacyjnych administracji publicznej. Oznacza to, że kod działalności gospodarczej ma w istocie charakter jedynie statystyczny, i w żadnym wypadku nie przesądza o faktycznie (realnie) wykonywanej działalności, W szczególności zaś decydujące było to, że oba wskazywane przez odwołującego się kody ujęte są w § 4 ust. 1 pkt 2 ww. rozporządzenia. Kwestia spadku obrotów, przychodów nie była zaś kwestionowana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości przez organ rentowy, który zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie prawa materialnego, tj. § 4 ust. 1-2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 stycznia 2021 r. w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii COVID-19 przez uznanie, że T. B. przysługiwać prawo do ponownego świadczenia postojowego, podczas gdy na podstawie danych zawartych w rejestrze REGON w brzmieniu na 30 listopada 2020 r. wynika, że T. B. posiadał przeważający kod PKD według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, który wskazał we wniosku z 23 lutego 2021 r., tj. 79.11.A., a który to odwołujący się 21 września 2020 r. zmienił z kodu PKD 79.12.Z na kod 79.11.A., jednocześnie w miesiącu w stosunku do którego płatnik składek porównał spadek przychodu, tj. w grudniu 2019 r. nie prowadził działalności z wpisem kodu PKD 79.11.A. i nie było zatem możliwości dokonania analizy porównawczej przychodu z tego PKD w 2019r. Wskazując na powyższy zarzut organ wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie odwołania w całości oraz o zasądzenie od odwołującego się kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję oraz o zasądzenie od odwołującego się kosztów zastępstwa prawnego za drugą instancję według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację odwołujący się wniósł o jej oddalenie. Odwołujący się podniósł, że zarówno kod PKD 79.11 .A, jak również 79.12.Z objęte są katalogiem przedmiotowym uprawniającym do ponownego świadczenia postojowego Zmiana kodu nie powinna więc wpływać na rozstrzygnięcie przyznania świadczenia postojowego, gdyż zarówno jeden i drugi kod PKD objęty jest zakresem przyznającym ponowne świadczenie postojowe. Odwołujący się podkreślił również, że oba kody są ze sobą ściśle powiązane - kod 79.11 A obejmuje działalność agentów turystycznych, a z kolei kod 79.12.Z wskazuje działalność organizatorów turystyki. Definicje ww. działalności zostały sprecyzowane w ustawie z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, z której wynika, że działalność agentów turystycznych stanowi „podzbiór” działalności organizatorów turystyki. Agent turystyczny może sprzedawać tylko jedną usługę, natomiast organizator turystyki może sprzedać jedną lub więcej usług, łącząc je następnie w imprezy. Odwołujący się wskazał, że jego działalność od początku istnienia zajmuje się sprzedażą tylko jednej usługi, tj. pobytem w hotelach sieci (...) z siedzibą w P.. Nie tworzy on usług turystycznych, a (...) jest

wyłącznym dostawcą usług, które odwołujący się sprzedaje. Dlatego też zmiana kodu PKD nie wpłynęła na jego faktyczną działalność - od samego początku prowadzonej przez niego działalności świadczone były takie same usługi, tj. oferowane były wycieczki turystyczne pod tą samą firmą, tożsamym numerem NIP, w takim samym zakresie. Odwołujący się zwrócił uwagę, że nie sposób nawet hipotetycznie założyć, aby w zakresie prowadzonej działalności turystycznej prowadzić inną, niż wskazaną w kodach PKD działalność. Odwołujący się zaznaczył, że zmiana w obrębie numeru 79.11 A oraz 79.12 Z jest znikoma, nie odstaje przedmiotowo od poprzedniej, która wpływałaby w jakikolwiek sposób na przedmiot działalności. Zmiana jest ze sobą funkcjonalnie powiązana, a jej celem było doprecyzowanie prowadzonej działalności. Mając na względzie powyższe wskazał, że przedmiot jego faktycznej działalności nie uległ zmianie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu.

Zauważyć na wstępie trzeba, że stan faktyczny w sprawie był między stronami bezsporny i apelujący nie zgłaszał zarzutów co do prawidłowości postępowania dowodowego. Ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji Sąd Apelacyjny przyjął zatem za własne, uznając przy tym, że nie ma potrzeby ich ponownego przytaczania w całości zgodnie z treścią art. 387 § 21 pkt 1 k.p.c.

Spór w sprawie sprowadza się do interpretacji prawa materialnego - rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 stycznia 2021 r. w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii COVID-19 (Dz.U. z 2021 r. poz. 152), a konkretnie do rozumienia wskazanych w § 4 ust. 1-2 przesłanek ponownego przyznania świadczenia postojowego.

Organ rentowy w złożonej apelacji w zasadzie powtórzył swoje stanowisko z postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Wskazał, że skoro przepis § 4 ust. 1-2 ww. rozporządzenia wprowadza dwie materialnoprawne przesłanki udzielenia ulgi: po pierwsze - prowadzenie jako działalności przeważającej o określonym kodzie wymienionym w tym przepisie (albo wskazanej w nim działalności) i po drugie - utratę przychodu o co najmniej 40 % w odniesieniu do przychodu uzyskanego w miesiącu poprzednim lub w analogicznym miesiącu roku poprzedniego, to przesłanki te należy rozpatrywać łącznie w tym znaczeniu, że spadek przychodów musi dotyczyć tej samej działalności gospodarczej aby możliwa była analiza porównawcza, przy czym warunek prowadzenia tej samej działalności rozumiany jest przez tożsamość oznaczeń PKD.

Stanowiska organu w żadnej mierze nie sposób podzielić.

W zasadzie jedynym argumentem organu za przyjęciem, że warunkiem ponownego przyznania świadczenia postojowego jest to, aby w analogicznym miesiącu roku poprzedniego strona wykonywała przeważającą działalność gospodarczą oznaczoną tym samym kodem PKD, co działalność prowadzona w grudniu 2020 r., tzn. aby w grudniu 2019 r. i 2020 r. przeważająca działalność była oznaczona tym samym kodem, było to, że w innym wypadku nie można przeprowadzić analizy porównawczej w zakresie spadku przychodów.

Tymczasem sam spadek przychodów nie był okolicznością, która byłaby kwestionowana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Ponadto słusznie zauważył odwołujący się w odpowiedzi na apelację, że zarówno kod PKD 79.11.A, jak również 79.12.Z objęte są katalogiem przedmiotowym uprawniającym do ponownego świadczenia postojowego. Zmiana kodu nie powinna więc wpływać na rozstrzygnięcie przyznania świadczenia postojowego, gdyż zarówno jeden jak i drugi kod PKD, objęte zostały zakresem przyznającym ponowne świadczenie postojowe.

Wątpliwości mogłyby istnieć gdyby kod prowadzonej w 2019 r. przez odwołującego się działalności został ujęty przez ustawodawcę w § 4 ust. 1 rozporządzenia, a kod prowadzonej w 2020 r. (po zmianie PKD) działalności już ujęty by nie był. I odwrotnie.

Taka sytuacja w rozpoznawanej sprawie nie miała jednak nie miała miejsca, albowiem zarówno pierwszy jak i drugi kod działalności prowadzonej przez odwołującego się zostały wymienione w § 4 ust. 1 ww. rozporządzenia.

Wreszcie podkreślić trzeba, że wbrew temu co twierdzi organ, przepis § 4 ust. 1 rozporządzenia nie przewiduje warunku, aby przychód uzyskany w miesiącu, w porównaniu do którego nastąpił spadek przychodu, był również przychodem z „tej samej”, tj. kwalifikowanej odpowiednim PKD działalności.

Przepis § 4 rozporządzenia wymaga jedynie tego, aby przychód z określonej działalności (o symbolu wskazanym w dyspozycji przepisu), uzyskany w jednym z dwóch miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku, był niższy co najmniej o 40 % w stosunku do przychodu uzyskanego w miesiącu poprzednim lub w analogicznym miesiącu roku poprzedniego. W końcowej części tego przepisu ustawodawca nie powtórzył zwrotu „z tej działalności”.

Już tylko literalna wykładnia przedmiotowego przepisu prowadzi zatem do wniosku, że przychód z kwalifikowanej działalności jest przyrównywany do przychodu z działalności w roku poprzednim. Przywołana w uzasadnieniu decyzji okoliczność, że w grudniu 2019 r., tj. w miesiącu w porównaniu do którego nastąpił spadek przychodu, płatnik składek nie prowadził tej samej przeważającej działalności co w grudniu 2020 r., pozostaje bez znaczenia i jest nadmiernym nieuprawnionym w świetle analizowanych przepisów, warunkiem stawianym przez organ. Gdyby intencją ustawodawcy było przyrównanie przychodu z działalności kwalifikowanej do przychodu z tego rodzaju działalności w analogicznym okresie roku poprzedzającego, to w końcowej części użyłby sformułowania „tej działalności”, a skoro tego nie uczynił, to nie sposób jest domniemywać, jak wywiódł to organ, istnienia kolejnego warunku ponownego przyznania świadczenia postojowego. Sprzeciwia się temu także wykładnia celowościowa przepisów rozporządzenia.

Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że ustawodawca nie zawarł w rozporządzeniu uregulowania wskazującego na wymóg tożsamości kodu przeważającej działalności na dzień 30 listopada 2020 r. w stosunku do miesiąca grudnia roku poprzedniego 2019 r. Spełnienie zaś przez odwołującego się pozostałych przesłanek, określonych ustawą, mających wpływ na przyznanie prawa do ponownego świadczenia postojowego nie było kwestionowane. Za niesporne zatem uznać należy, że przedmiot działalności prowadzonej przez odwołującego się ze swej istoty był tożsamy. Zatem zarzut organu wskazujący na to, że Sąd Okręgowy nieprawidłowo zinterpretował omawiany przepis rozporządzenia był bezpodstawny.

Skoro zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji odpowiada prawu, to wywiedziona przez organ rentowy apelacja nie mogła prowadzić do jego zmiany, jako oparta na chybionych zarzutach. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny, przy zastosowaniu art. 385 k.p.c., oddalił apelację.

SSA Ewa Stryczyńska